

Daniel
Kehlmann

Én és
Kaminski

regény

m MAGVETŐ
BUDAPEST, 2017

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Daniel Kehlmann: Ich und Kaminski
© Suhrkamp Verlag, 2003, Frankfurt am Main

Második, javított kiadás

A fordító a Műfordítók Egyesületének tagja

© Daniel Kehlmann, 2003
Hungarian translation © Fodor Zsuzsa, 2003

Hochgart félretolt. – Valaki megsúgta, hogy ön Manuel Kaminski.

– Már mondtam neked az előbb! – kiáltottam.

– Nem értettem. – Hochgart leguggolt, úgyhogy az arca egy magasságba került Kaminskiével. – Kell készítenünk pár fotót!

– Talán neki is lehetne rendezni itt egy kiállítást – javasolta a karcsú nő. Eddig még meg se mukkant. Meglepve néztünk rá.

– Nem, komolyan – mondta Manz, és karját a nő csípője köré fonta. – Ki kell használnunk az alkalmat. Talán egy arcképet. A következő lapszámba. Holnap még itt lesz a városban?

* Nézd!

** Hirdetés

– Remélem, nem – mondta Kaminski.

Zabl professzor közeledett bizonytalan léptekkel, és fellökte a földön guggoló Hochgartot. – Mi van? – mondta. – Mi van? Mi? – Többet ivott a kelleténél. Hófehér haja volt, szoláriumbarna bőre, és mint mindig, most is csiricsaré nyakkendőt viselt.

– Hívjanak nekem egy taxit – mondta Kaminski.

– Nem kell – mondtam. – Mindjárt megyünk. – Mosolyogva körülnéztem, és magyarázatképpen hozzáfűztem: – Manuel fáradt.

Hochgart felállt, leporolta a nadrágját, és így szólt: – Ő Manuel Kaminski.

– Holnap csinálunk egy interjút – mondta Manz.

– Nagyon örvendek – mondta Zabl, és bizonytalan léptekkel elindult Kaminski felé. – Zabl, az esztétika professzora. – Átnyomakodott közöttünk, és leült egy szabad székre.

– Megyünk? – kérdezte Kaminski.

Arra jött egy pincérnő, a kezében tálcával, elvettem egy pohár bort, egy hajtásra kiittam, és elvettem egy másikat.

– Ugye jól tudom – kérdezte Zabl –, hogy ön Richard Rieming fia?

– Valami olyasmi – felelte Kaminski. – Ha nem hagszik, megkérdezhetem, hogy melyik képemet ismeri?

Zabl ránk nézett, egyikünkre a másik után. A nyaka remegett.

– Őszintén szólva... most így hirtelen... passzolok.
– Vigyorogva kivillantotta a fogait. – Tulajdonképpen nem is az én szakterületem.

– Későre jár – mondta Manz. – Nem szabad ilyen szigorúan faggatnia a professzor urat.

– Ön jóban van Quillinggel? – kérdezte Zabl.

– Azt nem merném állítani – mondta Quilling. – De az tény, hogy mindig Manuel tanítványának fogom tekinteni magam.

– Mindenesetre sikerült meglepnie minket – mondta Manz.

– Nem – szólaltam meg –, ő velem jött!

– Kaminski úr – mondta Zabl –, szeretném meghívni önt jövő hétre a szemináriumomra.

– Nem hinném, hogy jövő héten még itt lesz – mondta Quilling.

– Manuel sokat utazik.

– Tényleg? – kérdezte Manz.

– Remekül tartja magát – mondta Quilling. – Néha aggódunk az egészsége miatt, de pillanatnyilag...

– Egy pillanatra megérintette a *Watch it!* kép sötétre pácolt keretét. – Kopogjuk le!

– Hívott már valaki taxit? – kérdezte Kaminski.

– Mindjárt megyünk – mondtam. Megint arra jött a tálcás nő, újabb poharat vettem el.

– A holnap délelőtt tíz óra megfelelne önnek? – kérdezte Manz.

– Minek?

- Az interjúnak.
- Nem – mondta Kaminski.
- Majd én tisztázom vele – mondtam. Zabl fel akart állni, meg kellett kapaszkodnia, és visszahuppant a székre. Hochgartnak hirtelen egy fényképezőgép került a kezébe, exponált, a vaku fénye a falnak lökte az árnyékunkat.
- Fölvívhatnálak a jövő héten? – szoltam oda hal-kan Manznak. Addig kell lépnem, amíg még emlékszik valamelyest erre az estére.
- A jövő hét nem nagyon jó. – Hunyorgott. – A jövő utáni héten.
- Jó – feleltem. Észrevettem, hogy a terem a túlsó végében, Quilling három, újságkivágásokkal te-leragasztott neonsöve alatt Walrat és Verena Mangold álldogál. A szerkesztőnő nagyon gyorsan beszélt, Walrat a falnak támaszkodott, és bánatosan pillogott a poharába. Megfogtam Kaminski könyökét, és felsegítettem; Quilling azonnal megragadta a másik oldalról. Az ajtóhoz vezettük.
- Elvagyunk – mondtam. – Hagyja csak!
- Semmi gond – mondta Quilling –, semmi gond. Manz megkocogtatta a vállamat, egy pillanatra elengedtem Kaminskit. – Mondjuk mégis inkább e hét vége felé. Pénteken. Hívd fel a titkárnőmet!
- Pénteken – mondtam –, nagyon jó. – Manz szórakozottan bólintott, a sovány nő a vállára hajtotta a fejét. Amikor megfordultam, láttam, hogy Hochgart

épp Quillinget és Kaminskit fényképezi. A zsvaj elhalkult. Sietve megragadtam Kaminski másik karját, de elkéstem vele: Hochgart már abbahagyta a fényképezést. Továbbmentünk, a padlót egyenetlennek éreztem, enyhe remegés futott át a levegőn. Többet ittam a kelleténél.

Lementünk a lépcsőn. – Vigyázat, lépcső! – mondta Quilling minden lépésnél. Egy pillantást vettem Kaminski gyér hajára, jobb kezével erősen markolta a botját. Kiléptünk az utcára. Az eső már elállt, a pocsolyákban elmosódott a lámpák tükörcépe.

– Köszönöm! – mondtam. – Odaát parkolok.

– Én közelebb parkolok – mondta Quilling. – Szívesen elviszem. Van egy vendégházam is.

– Nem kéne visszamennie?

– Nélkülem is boldogulnak.

– Mégis a maga kiállítása.

– Ez itt fontosabb.

– Már nincs szükségünk magára!

– Így egyszerűbb lenne.

Elengedtem Kaminskit, megkerültem őket, és Quilling fülébe súgtam:

– Engedje el, és menjen be!

– Maga fog itt parancsolgatni nekem?

– Kritikákat írok, maga pedig kiállít. Egyívásúak vagyunk. Minden kiállításán ott leszek.

– Nem értem magát.

Visszamentem, és megfogtam Kaminski karját.

- Lehet, hogy tényleg jobb lenne, ha visszamennék.
- Lehet – mondtam.
- Mégiscsak az én kiállításom.
- Az – mondtam.
- Nincs mit tenni.
- Kár – mondtam.
- Nagy megtiszteltetés volt – mondta –, igazán nagy megtiszteltetés, Manuel.
- Kicsoda maga? – kérdezte Kaminski.
- Óriási ez az ember! – kiáltotta Quilling. – Viszontlátásra, Sebastian!

– Viszontlátásra, Alonzo! – Néhány másodpercig gyűlölködve néztük egymást, aztán sarkon fordult, és felszaladt a lépcsőn. Átvezettem Kaminskit az utca túloldalára, Elke kocsihoz. Tágas Mercedes volt, gyors luxusautó, majdnem olyan szép, mint az ellopott BMW. Néha úgy éreztem, rajtam kívül mindenki rendesen keres.

Össze kellett szednem magam, hogy tartani tudjam a sávot, egy kicsit berúgtam. Kinyitottam az ablakot, jólesett a hűvös levegő, mihamarabb le kéne feküdnöm aludni, holnap tiszta fejre lesz szükségem. Sikeres volt az este, láttak Kaminskival, minden jól alakult. Hirtelen mégis szomorú voltam.

- Tudom, miért csinálta ezt – mondta Kaminski. – Alábecsültem magát.
- Miről beszél?
- Meg akarta mutatni nekem, hogy már elfelejtettek.

Eltartott egy pillanatig, amíg megértettem, mire gondol.

Hátravetette a fejét, és nagyot sóhajtott. – Senki sem ismerte egyetlen képemet sem.

– Ennek semmi jelentősége.

– Semmi jelentősége? – ismételte meg. – Maga az életéről akar írni. Nem bizonytalanította el?

– Egy cseppet sem – hazudtam. – A könyv nagyszerű lesz, mindenki kíváncsian várja. Egyébként ezt ön is előre látta: az ember ismeretlen, aztán híres, aztán elfelejtik.

– Ezt mondtam volna?

– Persze. És Dominik Silva elmesélte...

– Nem ismerem.

– Dominik!

– Sosem találkoztam vele.

– Csak nem azt akarja mondani...

Hirtelen kifújta a levegőt, és levette a szemüvegét. A szeme csukva volt. – Ha egyszer azt mondom, hogy sosem találkoztam valakivel, akkor sosem találkoztam vele. Nem ismerem. Higgye el!

Nem válaszoltam.

– Elhiszi? – kérdezte. Úgy látszott, fontos neki.

– Igen – mondtam halkán –, természetesen. – És hirtelen tényleg elhittem, kész voltam bármit elhinni neki, mindegy volt. Az is mindegy volt, hogy mikor jelenik meg a könyv. Csak aludni akartam. És nem akartam, hogy meghaljon.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2017-ben
Felelős vezető Vadász Katalin igazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Hradeczky Moni
A könyvet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 8749
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3634 1